Ч. 23. Субота 12 лютого (30 січня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Парляментарне положене. — Відрочене ческого сойму.

Молодоческі „Narodni Listy“ принесли довше справоздане про конференцию презеса Кола польского п. Ґломбіньского з ческими послами. Ходило головно о реконструкцию кабінету. Чехи домагають ся трох тек, а бар. Бінерт хоче дати три теки, але Унїї славяньскій, значить, 2 Чехам та 1 полудневим Славянам, та покликати на ті становиска особи, не визначені парляментарними клюбами. На таке розвязане питаня не хочуть згодити ся ні Чехи, ні Поляки, ні християньско-соцїяльні. Двом послїдним партиям залежить на тім, аби кабінет був парляментарний, бо инакше не може бути бесїди про яку небудь постійність і тривкість в парляментарній констелациї. Після такої основної реконструкциї кабінет усе був би виставлений на кризи при першім лїпшім голосованю. Молодоческий орґан взиває Коло польске, щоби приступило до Славяньскої Унїї та разом з нею сотворило парляментарну більшість. Давнїйше Поляки мотивували своє неприступлене до Славяньскої Унїї тим, що така сполука викликала би нїмецку обструкцию. Тепер — пишуть „Nar. Listy“ — Коло польске стоїть перед зміненою ситуациєю, бо парляментарний реґулямін зреформований. Від Кола залежить дальший хід подій.

Ві второк по полудни розпочали ся у Віднї наради між представителями ческих аґрариїв і руского клюбу, в котрих беруть участь посли Заворка, Днїстряньский, Цеглиньский і Левицкий. Наради будуть вести ся дальше в найблизшім тижни, імовірно при участи також пп. Крамаржа і Удржаля.

Послїдне засїданє ческого сойму розпочало ся о год. 10 мін. 40, а скінчило ся о год. 11, то є за 20 мінут. По відчитаню кількох інтерпеляций ческі посли зложили таку заяву: З оправданим обуренєм, що конституцийне житє сойму знов унеможливлено, заявляємо, що цїла одвічальність за спричинені тим тяжкі шкоди для краю під взглядом культурним і економічним паде на нїмецких послів. Они унеможливили також на будуче наради ческого сойму. Даремні всякі уступки супротив їх жадань. Ми думали, що новий змінений маршалком на нїмецкі домаганя дневний порядок доведе до парад. Однако в послїдній хвили нїмецкі посли змінили свої жаданя і поставили нові, на котрі Чехи нїяк згодити ся не можуть. Показало ся, що нема що відповідати на баганя Нїмців, бо з їх поведеня ясне одно: їм залежить на тім, щоби ческий сойм не був спосібним до працї. Ми нї погрозами, нї просьбою не дамо ся наклонити до уступок, котрі паразили би неподїльність і єдність ческого королївства і розвиток обох народів. Нїколи не перестанемо попирати средств, котрі уможливляють свобідний розвиток у обох народів, відпираємо всяку одвічальність за те, що кравідїл в конечности буде мусїв зарядити, як також за шкоди, що впадуть на край. Одвічальність за те паде на Нїмців. Просимо пана маршалка, щоби ту нашу заяву подав до публичної відомости. Підписані: п. Свехль іменем ческих аґрариїв і п. Скарда іменем молодочехів.

Зараз по засїданю сойму нїмецкі посли ухвалили такий манїфест до нїмецкого народа: Вже третий раз від послїдних виборів праця ческого сойму розбила ся о упертий опір Чехів против справедливих і слушних національно-політичних домагань Нїмців. Хоч в краю є вже кілька тїл, утворених на основі національної самоуправи, котрі від десяток лїт розвивають свою дїяльність і з котрих оба народи вдоволені, то Чехи таки не хочуть перенесеня тої засадничої думки на инші поля публичного житя. Щоби унеможливити всякі викрути, ми в своїй відповіди на послїдні пропозициї маршалка

Падур-Баґат.

З анґлїйского — Р. Кіплїнґа.

(Дальше).

Падур Баґат стрічав пастухів з їх собаками і отарами овечок і бродячих дроворубів і тибетских дам, що з плащами і укривалами йшли в Індию на богомілля і посольства з невеличких гірских царств; ті посли шалено скакали на малих кониках; і раджу з двором, що їхав до когось у гості; а иноді за весь довгий час він не бачив нїкого крім чорного медведя, що бродив по долинї в низ і ревів. Коли Падур Баґат вийшов в дорогу, шум сьвіта що-йно покинутого ним бренів ще в его ушах, але коли війшов в саму середину Гімалаїв, все було скінчене і Падур Баґат лишив ся оден з самим собою; він ішов, радів і думав; очи его були спущені, але думки летїли слїдом за хмарами.

Раз вечером він перейшов через найвисший з проходів, які він подибував доси — два дни він підоймав ся все в гору — і перед ним зявив ся довгий ряд снїгових вершин гір на пятьнайцять тисяч стіп високо, котрі підперезали цїлий овид; они, здавалось єму, були так близько, що от-от докинеш до них каменем, а до них справдї було ще пятьдесять-шістьдесять миль. На вершку гірского проходу ріс густий, темний ліс: деодари, лїщина, дикі вишнї, дикі маслинки, бросквинї, а найбільше деодари, то значить ґімалайскі кедри. В тїни деодарів стояло покинуте сьвятилище Калї, що зове ся Дурґа або Ситаля, а її деколи молять ся, щоби вирятуватись від віспи. Падур Баґат чисто замів камінну доливку, усьміхнув ся вискаленому образови богинї, зробив собі маленьку земляну припічку поза сьвятим лицем, розіслав сайґакову шкіру на сьвіжих ялинових хвоїнах, спер ся на костур і сїв відпочати.

Саме коло его ніг спускала ся гора крутею на півтора тисяч стіп, а геть у долинї притулившись на узгірю, стояло сільце з камінними хатами вкритими землею. Кругом сільця простирали ся маленькі ниви, мов латки на колїнах гори і корови завбільшка груцїв пасли ся між стодолами. Ширина долини омамувала очи; трудно було увидїти собі, щоби то, що на супротилежній горі здавало ся дрібним чагарником, було дійстно лїсом, де сосни були в сто стіп заввишки.

Падур Баґат побачив, як орел полетїв через величезну безодню і не встиг ще перелетїти пів дороги, а вже здавав ся крапкою. Кілька розкиданих хмар звисло де-не-де над долиною, чіпляючись за виступи скал; деколи хмари підпимались і розвивались в повітрю, коли доходили до вершини гірского проходу. „Тут я знайду мир“ — сказав Падур Баґат.

Для гірняка то пуста річ піднятись або спуститись кілька сот ступнїв і тільки що селяни побачили дим в покинутім сьвятилищи, селяньский жрець вийшов на гору привитати гостя.

Коли він глянув в очи Падур Баґата, в очи чоловіка, що звик верховодити тисячами, він уклонив ся єму до землї, не промовив слова, взяв миску, вернув ся в село і сказав: „У нас нарештї є сьвятий. Нїколи я не бачив такого чоловіка. Він з долини, але блїдолиций — браман з браманів“. І всї господинї спитали жреця: „Ти думаєш, що він остане з нами?“ І кожда з них постарала ся наготовити для Баґата смачної їди. Їда гірняків дуже проста, але з гречки і зерен рижу і червоного перцю і дрібної риби з рiчки в долинї і сьвіжого меду і дикого імбіру і вівсяних паланиць побожна жінка з уміє приготовити смачні страви. І жрець поніс Баґату повну миску і почав питати: „Лишиш ся тут Баґат? Чи потрібний єму ученик, щоби ходити за милостинею? Чи є у него окривало від холоду?“

Падур Баґат поноїв і подякував жрецеви: „Так, він думає лишити ся“. — „Сего досить“, сказав жрець. „Нехай миска стоїть все коло свого сьвятилища між двома сплетеними корінями, і Баґату що дня приносити будуть їду, бо село розуміє, яка для него честь, що такий чоловік — при тих словах жрець несьміло заглянув в очи Баґатови — лишив ся серед них“.

В сей день вандрівка Баґата скінчила ся: він дійшов до місця призначеного єму — тиші і неосяжної ширини. Тепер час для него стапув і сидячи коло входу сьвятилища, він уже не почував, чи триває житє, чи настала смерть, чи лишив ся він людиною, чи володіє всїми суставами, чи став частиною гір, хмар, дощу, сонїшного сьвітла. Тихо повтаряв він сотнї разів одно

в справі дневного порядку представили образ гарної діяльности сойму в найблизшій будучности в ограничених рамах. Замість згодити ся на наш проєкт, Чехи зажадали від нас, щоби ми згори запевнили їм нашу співучасть в зарядженях, що тілько скріпили би те односторонне уживане краєвих средств, яке ми від десяток літ поборюємо. Того довше не можемо стерпіти. І коли відповідаємо сильним німецким „ні!", то думаємо, що можемо бути певні згоди наших одноплемінників, котрі наложили на нас обовязок витревати при раз занятім становищи. Консеквентним поведенєм змагаємо до сотворення тревалого порядку в розмотаню національних взаємин в краю і соймі. В нашій праци наша сила!

Підписано: Союз німецких послів до ческого сойму. Прага, 8 лютого 1910.

Клюб консервативної більшої посілости ухвалив декларацию, в котрій осторожно висказує свій жаль з причини розбитя нарад ческого сойму і менше осторожно — надію, що спільна праця в ческім соймі буде можлива.

Новинки.

Львів, дня 11 лютого 1910.

— **Запомоги на удержанє родин резервістів.** Дневник законів державних оголосив розпоряджене в справі виконуваня закона о запомогах на удержане родин резервістів покликаних до вправ войскових, взглядно запасових резервістів покликаних до відбуваня 8-недільної служби войскової. Закон той ухвалений в липни 1908 радою державною признав тим родинам право додатку до удержаня почавши від 1 серпня 1908. Зі взгляду на короткий час оголошено тоді вказівки що до виконуваня того закона в численних розпоряджених. Новий закон обнимає зміст тих розпоряджень і увзгляднює рівночасно набуті підчас введеня в житє того закона досьвіди. І так між иншими закон виконавчий, що відносить ся до функционарів австрийских зелїзниць, постановляє що родини функционарів покликаних до вправ, котрих стация службова знаходить ся поза краєм, а мешкаючі в нимы, будуть однаково трактовані з родинами замешкалими в краю.

Визначені для родин суми грошеві не треба буде в будучности складати готівкою на почті. Управа почтова буде кредитувати ті суми міністерству краєвої оборони, а відтак буде ся їх висилати родинам покликаних до вправ звичайним переказом почтовим. Тим способом уникне ся відсиланя до властий політичних переказів для потвердження о покликаню, а через то виплати додатків до удержаня будуть відбувати ся далеко скорше.

— **Дрібні вісти.** В Бережанах відбуде ся дня 14 с. м. о 11 год. рано в салї „Надії" економічне віче зі слїдуючою програмою: 1) нове шинкарске право: — 2) про алькоголїзм. — В Києві має відбути ся в 1911 р. краєва виставa і буде тревати від 15 мая до 1 жовтня. — З дому п. Н. при улици Гротгера щезла оногди перед полуднем без слїду єї сестра 16-лїтна панночка Ангеля Б., білявка з синими очима і довгими рісницями. — З дому п. Врублевскої втік єї вихованець 14-лїтний хлопець Генрих Мартинишин. — На площи Голуховскій витягнув якийсь злодій Ізраилеви Мандлеви, торговельникови риб з Городка, з кишенї полярес з сумою 1600 К. — Краківского богача Густава Базеса засудив тамошний суд за обманьство, якого допустив ся зложенем фальшивої присяги при виказуваня майна спадкового по своїм батьку Єрухемі Базесї, на 6 місяців вязниці, обостреної постом що тиждня.

— **Підозріного подорожного** арештувала львівска полїция підчас облави тамтої ночи на головнім двірци в ждальни III кл. Арештований казав, що називає ся Йосиф Напретек і їде з Чехії до Черновець. Тимчасом не знайдено при нїм нї гроший, нї білету їзди, але зато набитий револьвер, патрони і боксер. Напретек повандрував поки що до арешту.

— **Лихварка.** В Перемишли арештовано сими днями 73-лїтну старуху Суру Лянґеберґ або Круґ, котра займала ся лихвою на великі розміри. Она позичала гроші по найбільшій части емеритованим урядникам і вдовицям і казала собі платити величезний процент а в застав брала книжочку пенсийну. Крім того мала ще у себе й банк заставничий. Звичайно брала за 100 К 240 К. а як дало ся то й більше. Від якоїсь вдовиці по експедиентї почтовім взяла за 50 К лиш 80. Крім того позичала гроші також на векслї і на скрипта довжні. Підчас ревізиї знайдено у неї спис множества довжників почавши від висших урядників аж до возьних та цїлу купу векслїв і скриптів довжних на кілька тисячів корон. Зі взгляду на старість і по зложеню кавциї випущено лихварку з вязниці, а справою заняла ся прокураторія.

— **Виділ** Тов. ім. сьв. Петра в Перемишли оголошує отсим конкурс на запомоги для убогих церков. Потребуючі церкви вносять прошеня написані місцевим сьвященником і затверджені відпоручником деканальним, посредством Веч. Урядів деканальних до Виділу Тов. ім. сьв. Ап. Петра в Петра в Перемишли найпізнїйше до 30 марта 1910 р. Примічає ся, що сума призначена в сїм роцї на запомоги виносить 4.505 К 99 с. За Виділ Тов. о. Мриц, предсїдатель, о. Васильків, секр.

— **З зелїзниці.** Дирекция зелїзниць державних в Станиславові доносить: Дня 10 с. м. о 11 год. в ночи з незвістної доси причини відчепило ся кільканайцять вагонів під поїзду товарового ч. 383 перед зворотницею в'їздовою в Давидові, при чім 5 вагонів вискочило із шин. В наслїдок того при поїзді поспішнім ч. 302 і поїзді особовім ч. 313 мусїли подорожні пересїдати ся. З персоналю зелїзничого нїхто не потерпів нїчого.

— **Репертуар руского театру в Станиславові.** (Саля тов. ім. Мoцюшка. Початок о год. 7½ вечером). Білети продає раньше на всї тоті вистави „Народна Торговля", а в день предсгавленя від год. 6 вечером каса театру.

В суботу, дня 12 с. м., відновлене „Дай серцю волю, заведе в неволю", народ. образ зі співами і танцями в 5 діях Старицкого.

В недїлю дня 13 с. м. „Маруся Богуславка", історичні картини зі співами і танцями в 5 діях М. Кропивницкого.

— **З просьвітного руху.** Дня 2 с. м. обходила Чортківщина велике торжество отвореня філії „Просьвіти". О 9 год. рано правлено в церкви на Вигнанці соборну службу Божу при співі селяньского хору з Шульганівки. Народу зібрало ся так богато, що не тілько в церкві але й на великій площи довкола церкви було повно народу. При кінци богослуженя мав о. Сьвітенький з Ладичина превгарну, до хвилї приміненуу патриотичну проповідь. З церкви рушило кілька тисяч народу до салї повітової ради; одні заповнили салю, инші мусїли вдоволити ся місцем на коритари, а решта заняла площу перед будинком ради. В гарно пристро-

імя, і при кождім повтореню єму здавало ся, що він усе більше і більше відділяє ся від свого тіла і летить до воріт якогось невидимого відкритя. Але в ту хвилину, коли брама, здавало ся, була готова отворити ся, тіло тягло єго в долину, і він з болем почував, що знов замкнений у тіло Падур Баґата.

Що рана повна миска стояла між корінями коло сьвятилища. Деколи єї приносив жрець, деколи крамар з Ладака, що жив в селї, але найчастїйше приносила єї та жінка, котра перший раз нагодувала єго а принїсши миску, она шептала ледви чутно: „Будь заступником за мене перед богами, Баґате! Будь заступником за таку-то жінку такого-то!" Деколи якійсь небудь жвавій дитині позваляло ся нести миску, і Падур Баґат чув, як поспішно ставили миску і як скоро втїкали маленькі дитячі ноги. Але сам Баґат нїколи не спускав ся в село. Оно лежало глубоко в долинї і бачив вечірні зібраня, які відбували ся на токах, бо то були єдині рівні місця в селї; він бачив, як чудово зеленів молодий риж, синїло індийске жито, бачив гречку і червоні цьвітки амаранту. Пісдя жнив верхи хат золотїли, бо на них клали сушити ся снопи. Пчоли роїли ся, хлїб жали, сїяли риж, лущили єго перед очима Баґата, а він дивив ся на всьо, дивував ся і думав: „До чого оно то всьо іде?"

Навіть в густо заселенїй Індиї людина не висидить нерухомо дня, щоби то, що живе в лїсї, не насунуло ся на него, так як скалу обростає мох. І в сїй гущавинї дикі зьвірі, які добре знали сьвятилище Калї, зявили ся, що би подивитись на того, хто нарушив їх спокій. Лянґари, великі сивоусі гімалайскі малпи, прибігли певне найперші, бо они тілько і живуть цікавостию; і по тім, як они перевернули миску, покачали єї по земли, попробували зубами обшиту мідию в держаку ключку і покривили ся перед шкірою серни, они зрозуміли, що людина, котра сиділа при тім всїм так нерухомо, мусить бути нешкідливою. Вечером они скакали з сосон, простягали руки, благаючи їди, і потім утїкали скорими вискоками. Они також любили тепло і товпили ся навколо огню, так що аж Падур Баґатови приходило ся відпихати їх, щоби докинути дров. А врешті він часто находив у себе під покривалом волохату малпу; цїлісінькі днї яка-небудь з них сиділа разом з ним дивлячись на снїги, і щось шепотіла з поважно замисленим, поважним видом.

За малпами прийшов барасінґ, здоровий олень, подібний до нашого, але сильнїйший від него. Він хотів потерти роги о холодний камінь образа Калї і затупотів, побачивши людину в сьвятилищи. Але Падур Баґат не ворушив ся і помалу олень підійшов до него і положив голову на плече. Баґат взяв горячі роги в свою холодну руку і сей дотик заспокоїв неспокійного зьвіря, що тепер лагідно схилив голову. Падур Баґат почав ніжно стирати шкірку з рогів. Деколи олень приводив свою самицю і оленятко, деколи приходив в ночи сам і єго зелені очи блищали при огни. Нарештї прийшла пижмова серна, найполохливіша з усїх серн, з великими заячими ухами. Бадур Баґат звав їх „братами" і єго тихий поклик: „бхай, бхай" викликував їх в полудне з лїса, коли они бродили близько. Чорний медвідь з Гімаляїв, похилий і підозрливий сона — з білим значком під бородою, немов римска пятка, нераз проходив коло сьвятилища, а що Баґат не лякав ся, то і сона не сердив ся а противно став придивляти ся до него і просити своєї частки пестощів і ягід або кусника хлїба. Часто в тиху годину ранньої зорі, коли Баґат виходив на сам верх гірского проходу, щоб глянути, як рожеве сьвітло перекидало ся з вершин на вершину, за ним ішов сона, волочив ногу за ногою і мурчав, засовуючи цікаву лапу під виверти і витягаючи єї з нетерплячим ричанєм. Деколи рано кроки Баґата будили медведя, котрий спав, звинувшись в клубок; зачувши кроки, величезний зьвір ставав на задні лапи, готуючись до бою, поки не почув голосу Баґата, і медвідь пізнавав свого найлїпшого друга.

Майже про всїх пустельників і сьвятих, котрі живуть далеко від міст, кажуть, що они уміють творити дива зі зьвірем; все диво однак залежить від нерухомости і уміня не дивити ся просто на зьвіря і не робити скорих рухів. Селяни бачили, як олень блукав немов тїнь, в темнім лїсї за сьвятилищем, бачили гімалайского бажанта з єго блискучим пірєм, як він стояв перед образом Калї і малпи, як они грали ся шкаралупами з оріхів у серединї храму. Деколи дїти чули як сона сам собі сьпівав, після медвежого звичаю за скалами; і всї були переконані, що Баґат чудотворець.

Тимчасом дива були єму зовсім несьвідомі: він вірив, що сьвіт — одно велике диво і коли чоловік те знає, то він напевно дещо знає. Баґат був певний, що в сьвітї нема нї великого, нї малого; і в день і в ночи він силував ся вдумувати ся в глубину річий, туди, звідки прийшла єго душа.

(Конець буде).

єній салї зібрали ся в суміш з селянами майже всі сьвященики з повіта; ґалерию заняли панї. Зібраних повитав др. Ант. Горбачевский, а по виборі президиї промовив іменем головного виділу посол др. Колесса, іменем Тернопільщини о. Сьвітенький, іменем читалень „Просьвіти" з повіту селянин Мик. Мостович зі Шманьковець, а селянин Стефан Бойчук витав філїю власним стихом. Опісля відчитано богато привітних писем і телеґрам від сусїдних філїй і поодиноких людий.

З черги вибрано виділ філїї, в склад котрого війшли: др. Антін Горбачевский, Іван Коссак, о. Дмитро Хомин з Шульганівки, Дмитро Пігут, Т. Фриз, Гринько Мірус зі Старого Чорткова, Петро Ясиньчук з Білобожниці, і заступники виділових пані М. Горбачевска, о. І. Кливак і Яким Мальований з Білої.

Наконець др. А. Горбачевский іменем вибраного виділу вказав на велику працю і задачі, які переняв на себе виділ, і з жаром взивав всїх під прапор „Просьвіти", взивав старих і молодих, селян і інтелїґентів до працї народної. Потім голова зборів о. Сімснович подякою всім замкнув збори. З тисячних грудий залунала пісня „Ще не вмерла Україна", а скріплений на дусї народ з гордо піднесеною головою опускав салю.

З Чесанівщини знов доносять: Дня 1 с. м. відбули ся загальні збори філїї „Просьвіти" в Чесанові при участи около 400 селян. Зборам проводив п. І. Турко, учитель з Люблинця нового. З представленої дїяльности виділу філїї, показує ся, що просьвітна праця в повіті була немала. Виділ збирав ся 18 разів на засїданє. Нових читалень „Просьвіти" заложено 9, так що разом є їх тепер в повіті 28. Переведено люстрацию в 10 читальнях і вислано відпоручників на заг. збори читалень. Також філїя „Просьвіти" подбала о заложенє 4 нових пожарних філїй львівского „Сокола". Виділ старав ся також о основанє крамниць рочдельскої системи і такі крамницї основано в Горайци, Дахнові, Люблиньци старім і пороблено заходи коло основаня такоїж крамницї в Чесанові. Виділ філїї вислав власним коштом 18 селян на виставу до Стрия, в серпни уладив народну забаву, яка принесла 600 К чистого доходу. У вересни купив реальність в дуже гарнім положеню за 5000 К. Число членів філїї зросло за останний рік з 136 на 320, з чого лише дві громади Люблинець новий і старий дали 100 членів. На внесенє о. Савчина одобрено звіт, висказано виділови признанє за єго щиру працю і полишено єго в урядованю ще і на сей рік. Лише на місце пп. Вітрів, котрі виїхали з Чесанова, вибрано о. Савчина, пароха з Лїпчи, виділовим і п. Федоновичеву заступницею виділового. По загальних зборах відбуло ся льосованє фантів, на які головний виділ „Просьвіти" у Львові прислав 250 К.

— **Самоубийство дезертира.** Перед кількома днями втік з 11 полку артилерії 22-лїтний Вольф Бурґер і укривав ся у Львові. За ним вислано одного з капралїв, котрий знав, де дезертира шукати і дїйстно знайшов єго вчера рано в однім із шинків при ул. Котлярскій. Він став єму предкладати, щоби вернув сам добровільно до касарні, без уживаня патрулї. Бурґер нїби годив ся і віддав капралеви шаблю, але таки не хотів вертати і в догідній хвили вибіг із шинку та пустив ся сходами в каменици на гору. Капраль вибіг за ним і туди, а коли шукав за ним на першім поверсї, дезертир кинув ся з балькона другого поверха на улицю а впавши зломив собі вязи а кров пустилась єму ушима, носом і ротом. Ледви ще дихаючого відвезено єго до ґарнізонового шпиталю.

— **Льокай з платнею міністра.** Льорд Ротшільд і єго зять яко виконавцї послїдної волї сестер Лукії і Люїзи Коген запізвали сими днями перед льондоньский суд якогось Брадлея, котрий служив у тих-же сестер за льокая і діставав від них за свою службу 72.000 корон, або як-раз три рази тілько, кілько в Австрії дістає президент міністрів. Позовники домагають ся, щоби той льокай-міністер вернув спадкоємцям 1.440.000 корон, котрі неправно побрав від згаданих сестер. Обжалований признав, що за двайцять лїт своєї служби у тих сестер дістав 1,920.000 корон і казав, що він лиш з самого початку був льокаєм, а пізнїйше їх вірником, дорадником — словом всїм, чого лиш обі сестри від него зажадали. В послїдних 16 роках перейшло через єго руки більше як 6 мілїонів корон майна обох сестер. Позовники знов доказували, що коли обі сестри давали Брадлєви так великі суми, то хиба лиш для того, що він їм зле дораджував і обманював. Они зажадали головно, щоби Брадлей звернув передовсїм тоті суми, які дістав в дарунку, а то: 140.000 кор. в роцї 1891, дальше 480.000 кор. в 1897 р., 264.000 кор. в 1900 р. і т. д. Показало ся, що Брадлей вступив на службу до згаданих сестер ще в 1870 р., коли мав 17 лїт. Тодї ще жила їх мати; панна Лукія мала вже 34 лїт, а єї сестра була о мілька лїт молодша. В 1874 померла мати, а обі сестри дістали в спадщинї величезне майно, котрим тепер господарив молодий Брадлей. Він в 1885 р. оженив ся з їх покоївкою, став шефом всеї служби Когенів і діставав 4.800 кор. річної платнї. По смерти вуйка обох сестер діставав він вже 14.400 кор. річно, а відтак аж 26.400 кор., отже більше як президент міністрів в Австриї. До того ще діставав він згадані повисше величезні дарунки. Процес сей, котрий наробив в Льондонї немало сензациї, потягне ся кілька днів.

Телєґрами.

Відень 11 лютого. Є. Вел. Цїсар приймив вчера на довшій авдиєнциї міністра торговлї Вайскірхнера.

Відень 11 лютого. Прибула тут місия бельґійска в цїли нотифікованя зміни престола.

Відень 11 лютого. Є. Вел. Цїсар приймив надзвичайну місию бельґійску з кн. Крой по переду, котра нотифікувала Цїсареви вступленє на престол короля Альберта.

Варшава 11 лютого. Варшавскі власти слїдчі приказали приставити підозріну о крадіж в Ченстохові на Ясній горі якусь нїби то монахиню з Катеринослава, щоби єї сконфронтувати з иншими особами підозрінними о участь в крадежи і в цїли дальшого слїдства.

Софія 11 лютого. Проєктована прогулька кількох послів болгарских до Константинополя, котру праса загранична означала яко акт дружби, здає ся, не відбуде ся, бо так праса як і публичне мнїнє признають ту прогульку за невідповідну серед нинїшних відносин.

Петербург 11 лютого. Урядово оголошують, що заряджено ревізию сенаторску у всїх інституциях державних і громадских царства польского як також в інтендантурах войскових в Києві, Одесї і східній та західній Сибіри.

Петербург 11 лютого. Реченець конґресу славяньского в Софії означено на день 7 липня с. р. Головними точками нарад конґресу будуть: основанє всеславяньского банку і справа польско-російска.

Петербург 11 лютого. Говорять, що оногдашна бесїда гр. Бобріньского єсть новим сильним ударом для неославізму, тим більше, що бесїду ту оплескувала також часть послів з центрум.

Надіслане.

— **Добрий день!** Се звичайний ранїшний привіт. Досьвіт учить, що перші години дня впливають рішаючо на настрій і гумор людини на протяг цїлого дня. Тому важним є спожити снїданє, котре знаменито смакує і не роздражнює. Найрадше петь ся з рана каву. Але кава (кольонїяльна) має тільки тодї приємний смак і не роздражнює нервів, коли приладжена з примішкою Катрайнера Кнайпової солодової кави. Того держить ся кожда добра господиня і щоб не понести шкоди через закупленє маловартних наслїдувань, жадає все при закупнї не тільки: „солодової кави" але все додає: „правдивого Катрайнера".

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно а дискретно може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділі.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).